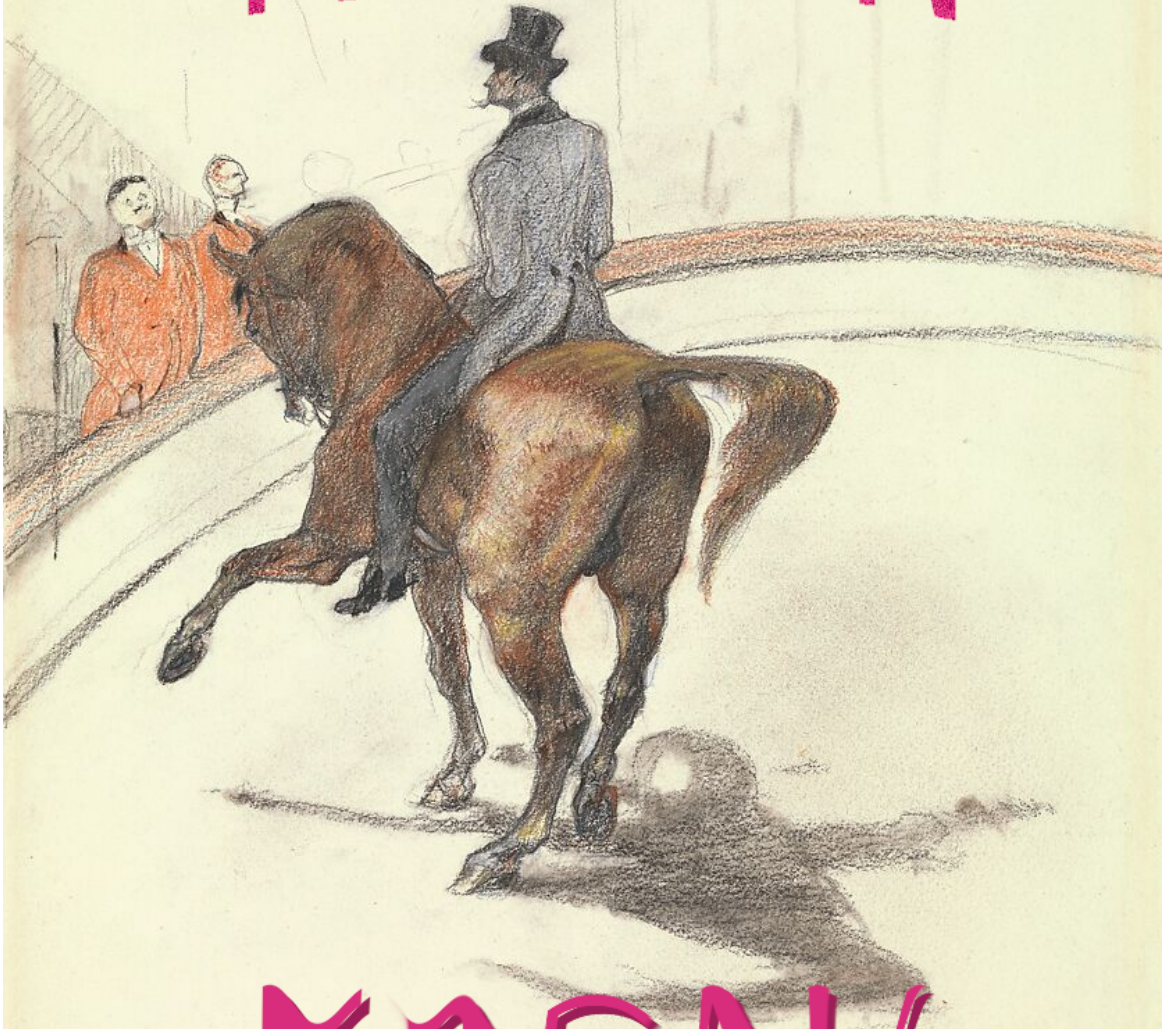

TINGEN

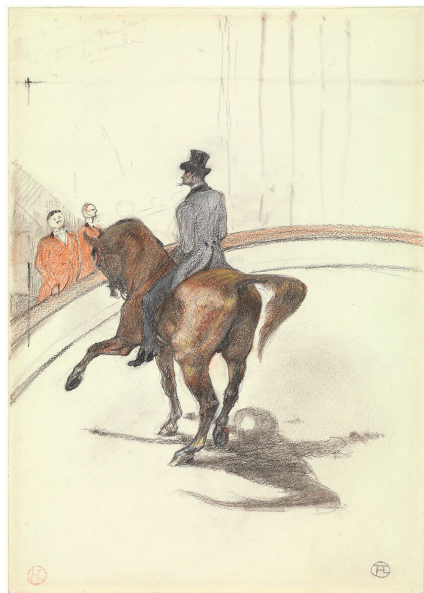

FREAK

TINGEN FORÅR 2026

BREAK

FREAK
TINGEN FORÅR 2026
AFDELINGSBLAD FOR IDÉHISTORIE

REDAKTION

Zibrandt Høegh
Andreas Helbo
Tobias Vinther Albrektsen
Rasmus Hørup
Neel Krydsfelt
Noa Barbara Bendix Jacobsen
Peter Melchiorsen
Jeppe Langhede Olsen

LAYOUT

Jeppe Langhede Olsen
Zibrandt Høegh
Noa Barbara Bendix Jacobsen

TEMA: RET

TINGEN er idéhistories afdelingsblad. Vi modtager artikler, anmeldelser, essays, kritik, overvejelser, interviews o.a på ide.tingen@gmail.com. Du kan også kontakte os på facebook.

Trykt af AU TRYK
1. oplag

Omslag: "At the Circus: The Spanish Walk", Henri de Toulouse-Lautrec, 1899.

TINGEN - FORÅR 2026

ENDER MANIFESTET 'FREAK'

af Zibrandt Høegh

Man skal være en art selvgod for at skrive en tekst, ligegyldigt om det er til tingen, eller en takketale til modtagelsen af Nobels fredspris. Man skal lidt være overbevist om, at man har noget af værdi at sige. Der er en hårfn balance, mellem om ens udtryk er hovmodig eller reelt værdifuldt. Det afhænger idehistorisk af, hvorvidt det bliver anset som værdifuldt. Velkommen og farvel til Tingen - Freak, hvor vi i det store og hele er hovmodige. Vi råber op om vores egen værdi, i at man putter tekst på papir, men i at det papir ikke bliver læst, er det lige så ligegyldigt, som toiletpapir.

Heldigvis er vi ikke de eneste; folk har råbt og råbt igennem historien uden at blive hørt, og vi forsøger nu, i dette nummer af tingen, at lade et øre høre, hvad der er blevet råbt. Det er en form for løfte, det er et løfte fra fortiden rettet mod fremtiden. At for eksempel de fattige studerende, som engang i 1700-tallet, 1800-tallet og 1900-tallet, råbte op om det, de syntes var vigtigt, faktisk bliver hørt. Der

lyttes i håbet om, at i det 22. århundrede vil der endnu engang gives medlidenhed og vises empati overfor os; de 'lige gyldige' og 'uvigtige'. Den megalomaniske og hovmodige drøm om, at det man skriver, faktisk er vigtigt, går i opfyldelse.

På Idéhistorie er de intellektuelle bjergtoppe og dale et hyppigt emne for diskussion. For at beskrive en tekst er det selvfølgelig absurd, at bruge de betegnelser i en reel idehistorisk undersøgelse. En idéhistorie-opgave skal være ydmyg i sin udtrykte videnskabelighed. Det ændrer dog ikke på, at argumentet imod bjergtopsfiksering, er en hyppigt brugt metafor i metodede-batten om idéhistoriefagets identitet. Den 'Freak'-orienterede idéhistorie skal tage dialektikken mellem dalene og bjergtoppene seriøst. Udnytte det som et heuristisk værktøj, der kan arbejde med de folkeslag, individer, grupper og andet, som i deres idéhistoriske plads er blevet andetgjort udstødt eller glemt.

Pointen er meningsfraværet, lad os befri os fra den akademiske pisk, der tvinger det instrumentelle forhold spørgsmål-kontekst, at ethvert spørgsmål skal have sin kontekst, der passer. Pointen med Tingen er, at man overmodigt kan få lov til at lege, tage en pause fra det akademiske arbejde, og skrive hvad end hjertet lyster. Freak eksemplificerer dette, selvom indholdet af studenterbladet aldrig ville have helt tematisk kohærens, så ville den gennemgående meningsløshed, ligegyldighed og frihed være hvad man kan holde fast i.

Med det sagt, velkommen til Tingen, nyd det, had det, smid det i universitetssøen, bare så længe du skriver om det, så bliver vi sammen til i idéhistorien.

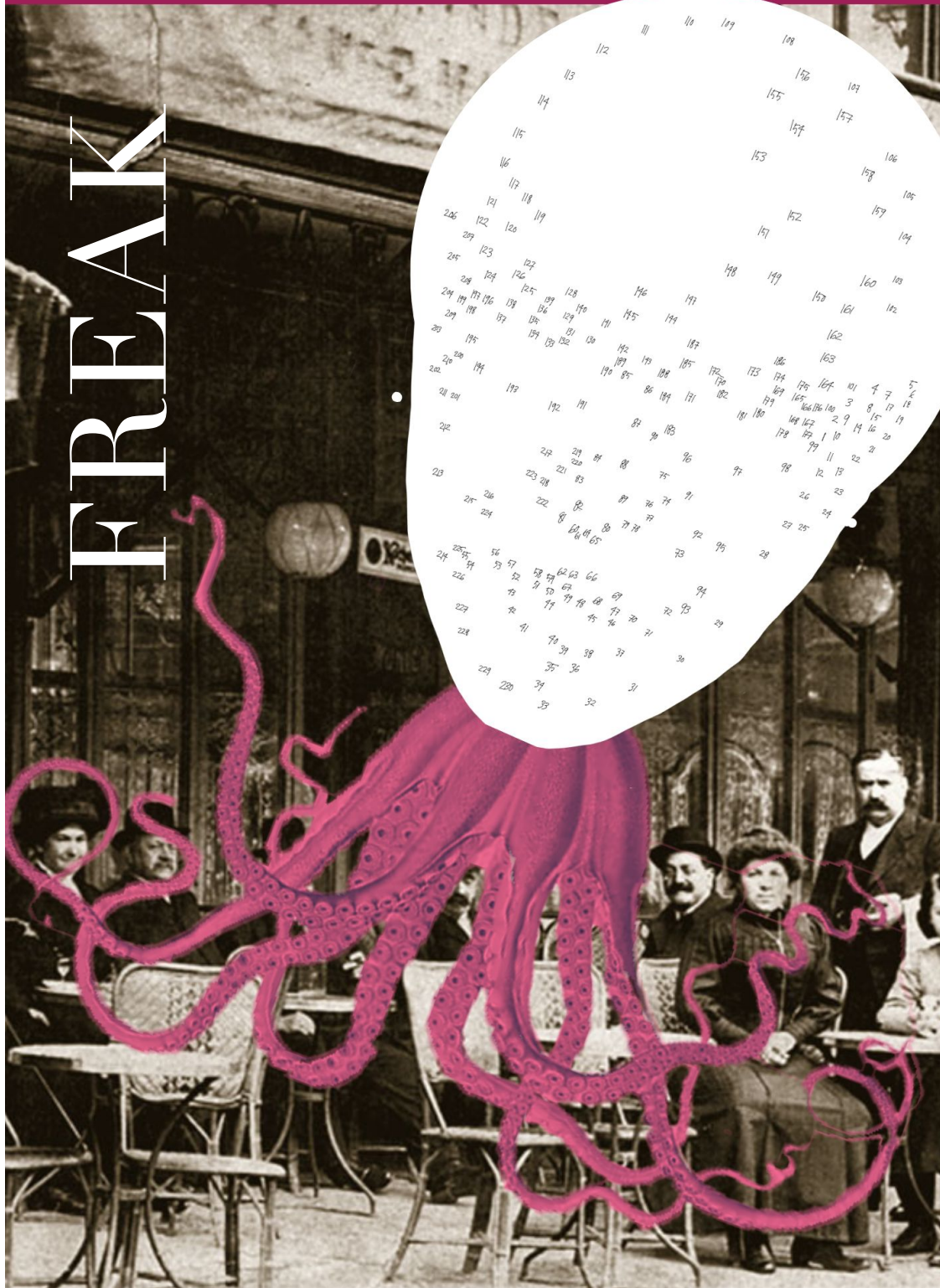
INDHOLD

- 1 **ENDER**
Zibrandt Høegh
- 7 **TEMA: FREAK**
TWINKS I NATTEN
Andreas Helbo
- 12 **GOONERS, GAMERS OG GENFÆRD FRA**
FORTIDEN
Jeppe Langhede Olsen
- 20 **SANGEN DE LA CROIX**
Silas Hvallium
- 32 **SPEJLENES KAMP**
Silas Hvallium
- 34 **BAGGÅRDEN**
Alexander V. Cozart-Madsen
- 37 **OM ~~GÆLSKAB~~ TOTALITARISME**
Peter Melchiorson
- 40 **FEM AFORISMER FRA SENMODERNITETEN**
Zibrandt Høegh

INDHOLD

- 42 **ANMELDELSER**
 NUTIDENS ÅNDER
 Christoffer Heltboe Sand
- 46 **OM SEX**
 Johan Kjær Eskildsen
- 51 **LEDER**
 Andreas Helbo

FREAK

- 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

TWINKS I NATTEN

af Andreas Helbo

*Jeg klipper verden i
stykker med en saks lånt
fra en blind profet og
limer den sammen igen
med spyt, begær og
statsautoriseret tavshed*

*Mellem dine fingre ligger
en lov, ikke skrevet, men
udført på huden som et
stille ekko*

*Du siger: kroppen er min
jeg siger: kroppen er et
citat*

Magt er ikke en hånd, men en cirkulation. Den bevæger sig som en hvisken gennem korridorer af kød, beton og sprog, et netværk af små, usanselige beslutninger, hvor begær bliver organiseret, klassificeret, normaliseret. Vi bliver lært at ønske korrekt. Vi bliver lært at bøje vores lyst til at passe ind i systemer, der kan måles, tælles, registreres. Men lysten selv er et brud. Når jeg rører dig, er det ikke bare en handling, det er en forstyrrelse i en diskurs, en kortslutning mellem det tilladte og det mulige. Og i dette øjeblik, hvor huden bliver tekst, opstår en ny syntaks: ikke sand, ikke falsk, ikke sikker, ikke farlig.

*Du står foran
spejlet og
gentager dig selv
indtil du tror på det*

*Køn er en øvelse,
en gestus, en
gentagelse med
dårlig
hukommelse*

*Du tager en kjole
på eller et navn
eller en måde at
gå på*

*Og verden svarer:
ja sådan er du
Men stemmen er
dukkeførerens*

FREAK

Der findes ingen oprindelse, kun iterationer. Ingen essens, kun praksis. Identitet er ikke en kerne, men en serie af handlinger, der over tid sedimenterer sig som sandhed. Det er en illusion med konsekvenser. Når du bliver kaldt noget, begynder du at blive det, ikke fordi det er sandt, men fordi du tror det er sandt, gentagelserne skaber virkeligheden. Og i gentagelserne ligger også muligheden for bruddet: den skæve gestus, det forkerte skridt, grinnet der ikke helt passer ind, den forkerte farve, frisure eller stil. I det misfit åbner der sig en sprække. Her kan det andet begynde.

*Jeg så en maler
drukne i farver,
han kaldte lys*

*Han jagtede et
øjeblik der
allerede var væk*

*Penselstrøg som
orgasmer,
hurtige,
ufuldstændige.
aldrig nok*

*Indtryk: et blik,
en rystelse, en
rest. en trøst*

Kunsten forsøger ikke at fastholde verden, men at opløse den. I impressionismens flimrende overflade bliver virkeligheden ustabil, et spil af lys og perception. Det er ikke det, der er, men det, der opleves. Og i denne forskydning opstår en ny form for sandhed, ikke en objektiv sandhed, men en intens sandhed. Perspektiv. Dadaismen går længere. Den nægter selve idéen om mening. Den river sproget fra hinanden og efterlader os med fragmenter af os selv, absurditeter, lyde uden krop. Det er ikke nihilisme eller sabotage. Det er bonus cd'en, der viser filmens proces. Ordenen er konstrueret.

TINGEN

SUBLIMT ER EN MASKINE DER KNUSER FORSTANDEN

*Du står foran havet eller en krop eller en
tanke
Og du forstår det ikke
Det er pointen*

Det sublime handler ikke om skønhed, der er intet skønt ved det sublime. Det sublime er overvældelse. Det er den fantastiske frygt, den forfærdelige lettelse i det øjeblik hvor forstanden bliver mødt, af det der går ud over eksistensen og bryder sammen. Det er der, hvor sproget ikke længere kan følge med erfaringen. Vejen til det uendelige og ukendelige. Vi mærker konstant det ”større” gøre noget ved os. Det kalder efter os, vi mærker alle den følelse, der trækker os til noget større, for at vi kan blive større, gennem kunst, gennem studier, gennem oprør. Selv når vi prøver at forklare det væk, som ego eller grådighed. Det sublime står der som en kant, vi ikke kan træde over, men heller ikke vende ryggen til. Noget der kræver vores blik, vores stilhed, vores ærefrygt. Ikke fordi vi forstår det, men fordi vi ikke kan lade være med at vende tilbage til det.

*Maskinens mave
køn i kopipap
tandhjul kysser statistik
blødt begær i beton*

*Foucault-fugl
hakker huller i hudens hukommelse
tzara-tunge
spytter sætninger uden skelet*

Sex er ikke uskyldig. Den er kodet, reguleret, overvåget. Ikke nødvendigvis gennem forbud og lov, men gennem vidensproduktionen. Vi taler om den, analyserer den, kategoriserer den, og i denne tale bliver den til noget, der kan styres. Men samtidig undslipper den altid. Der er noget ved kroppen, der ikke kan indfanges, noget der glider mellem definitionerne. Det er her, magten mister sit greb. Kærligheden ryster os fri fra magtens rammer, og gør os fri til at freake, som vi vil.

FREAK

Jeg vil ikke elske dig på den rigtige måde

Jeg vil ikke være en korrekt sætning

Lad mig være en fejl

Lad mig

Eksistens er ikke en essens, men en proces. Vi bliver til gennem handling, gennem relation, gennem de måder vi bliver set og ser os selv på. Der er ingen fast kerne at vende tilbage til, ingen ”ægte ” version af selvet, der ligger skjult bag maskerne. Maskerne er alt, hvad der er. Men det betyder ikke, at alt er ligegyldigt. Tværtimod. Det betyder, at alt er på spil. Hver handling, hver gestus, hver måde at tale på er med til at skabe verden.

*Jeg river siden ud
spiser den
fordøjer betydningen*

*Den smager af dig
af mig
af noget der ikke findes*

Hvis der er en frihed, ligger den ikke uden for magtens domæne, men i dens sprækker. I gentagelsen, der kan forskydes. I normen, der kan overdrives til det absurde. I sproget, der kan brydes og bøjes. Kunst er ikke en flugt fra virkeligheden men en intervention i den. En måde at vise, at det, der virker nødvendigt i virkeligheden er kontingent. At det kunne være anderledes.

TINGEN

Så lad os
Lad os være anderledes

Ikke som en ny regel eller identitet
Men som en konstant forstyrrelse

Lad os elske uden opskrift og profit
Tale uden garanti på mening
Eksistere på ny på ny på ny på ny på ny på ny på ny på ny på ny på ny på ny på ny på

og hvis verden spørger
hvad det betyder
så svarer vi
ingenting
og mener det
helt præcist

GOONERS GAMERS OG GENFÆRD FRA FORTIDEN

af Jeppe Langhede Olsen

Et spøgelse rejser igennem internettet, fascismens spøgelse!

De mest anerkendte akademiske analyser af fascismen identificerer typisk disse som kerne søjler i ideologien: 1) en mistet fortid som skal genskabes, 2) en ydre fjende der på samme tid er undermennesker og har altomspændende magt og 3) dyb nationalisme og fokus på stærke karismatiske ledere der skal genskabe nationen. Alt i alt er der en kultur der er ødelagt, fordærvet af fjenderne, som skal genfindes, genskabes. Det er et genfærd, der besætter nationen.

Fascisme er åbenlyst konservativt, og især den ideologiske del af fascismen, navnlig den tabte kultur/nation/fortid vinder genklang i de fleste former for konservatisme. Fascisme er dog et andet monster, der opstår i specifikke historiske kontekster. Fascisme er den logiske konklusion til kapitalismen. Frygten for krise og kapitalens forfald giver kapitalister, industrialister, storlandbruget, liberale og konservative politikere og kirken muligheden for at slå hårdt ned på arbejdere med de småborgerlige som våben.

TINGEN

Efter de røde år i Italien som følge af første verdenskrig og den mislykkede revolution, tog Mussolini magten. Eller, fik den givet af kongen og resten af de konservative og liberale politikere. I modsætning til hvad folk måske forestiller sig, var der ikke en fascistisk revolution; marchen på Rom var en hyggelig togtur til indsættelsen af kapitalismens sidste udvej. Brunskjorterne, fascismens næver, bankede arbejdere, brudte strejker, undertrykte fagforeninger og lemlæstede den revolutionære ånd. Brunskjorterne var de småborgerlige, altså små erhvervsdrivende, købmænd, slagtere, håndværkere og bønder, sat i krig på kapitalens side, mod dem som søgte at rive den ned. Fascismen vandt og kapitalismen overlevede endnu. Fjenden i Italien var tydelig, det var kommunisterne, socialister, anarkister, arbejdere, fagforeningsmænd og agitatorer. Det samme gælder Nazityskland, hvis mål var de røde. Til forskel var nazisterne langt mere bekymrede om race og eugenik, så deres største fjende var jøderne, hvilket først var noget der gjaldt senere i Italien. Fascismen fik sit fodfæste i Italien, Tyskland og Spanien, men blev i anden verdenskrig og sidste halvdel af det 20. århundrede slået ned. Eller gjorde det?

Det er blevet for woke!

Man har måske lagt mærke til for nyligt at ting er blevet klassificeret som woke, eller at noget er blevet for woke. En ny Netflix-serie med en sort karakter som en af hovedpersonerne? Woke. En film med en kvindelig hovedperson? Woke. Et spil med en sort kvinde som hovedperson? Ekstremt woke. Woke som begreb startede som noget for en person at være, at være woke betød at man var klar over de systemiske uretfærdigheder der giver sig til udtryk i et samfund, såsom racisme, misogyni, homo- eller transfobi, sågar kapitalismens generelle undertrykkelse af alle arbejdere og så videre. Hvis denne undertrykkelse og uretfærdighed indgår i ens analyse af virkeligheden, så er man woke. Men efterhånden som begrebet blev mere udbredt blandt venstrefløjen, optog højrefløjen det ligeså. På højrefløjen er woke-personer dem, som søger at nedbryde deres samfund. Woke er en virus der inficerer alt fra almene borgere til store virksomheder og regeringen. Woke-milliardærer

FREAK

som Bill Gates eller George Soros spreder woke gennem deres rigdom. Elon Musk, verdens rigeste mand og største taber på jorden, har før kaldt det en “woke mind virus”. Begrebet woke for højrefløjen har ikke nogen reel betydning; definitionen og brugen skifter alt efter hvem man spørger og hvad der snakkes om.

Sagen er jo den at videospil nu om dage er blevet woke! Der er sket en fundamental ændring i videospil og det er blevet værre. Der er en lille minoritet af AAA-spiludviklere, wokister og feministiske spiljournalister, der har skubbet LGBTQ+-og DEI¹-propaganda, for at fordærve den storartede kultur der eksisterer i videospil. For at være sikker på at man ikke støtter wokeificeringen af videospil, kan man med fordel kigge på hjemmesiden Steam, en online markedsplads for videospil, hvor en af brugerne har lavet en ‘Woke Content Detector’-liste, som har til formål at dømme spil woke eller ej.² Her kan man få et meget godt overblik over hvilke spil der er woke og til hvilken grad de er det. Det ærgrer mig at meddele at LEGO Indiana Jones 2 desværre er woke, men heldigvis er Little Kitty Big City ikke woke! Udover at listen er enormt morsom at kigge på, giver den også en god beskrivelse af den tankegang, woke-frygtende gamers må have. Størstedelen af spillene på listen er ikke foreslået fordi de er woke, mange af dem er spil der er gode og anerkendte som pionerer inden for deres genre eller generelt bare gode historier og oplevelser. De er for woke af de typiske simple årsager at de enten indeholder ikke-hvide, kvinder der er lidt for gode til at kæmpe eller en homoseksuel person, eller bare muligheden for at vælge sit foretrukne pronomen. Disse mennesker er besatte af spøgelse, de kan ikke eksistere uden at identificere noget som værende woke eller ej. Alting er LGBTQ+ eller DEI-propaganda, der fremføres for at nedbryde deres traditioner og værdier. De er under konstant angreb fra fjenden, der vil frarive dem deres videospil med *tjekker listen* mistænkeligt mindreårige-lignende animepiger.

¹DEI betyder Diversity, Equity, Inclusion, og når noget omtales som DEI-propaganda eller lignende, refereres der typisk til sorte mennesker. Hvis et spil er DEI-propaganda indeholder det en sort person, uanset vigtigheden af karakteren.

²Hvis man vil se mere, så er der dette link <https://store.steampowered.com/curator/44927664-Woke-Content-Detector/> eller søg på "woke content detector steam" på google.

Gooning epidemien

Lad mig starte med at begrebsafklare lidt igen. Gooning eller at goone er akten af at onanere, men over en længere og mere intens session. Begrebet er efterhånden to årtier (plus minus et par år) gammelt, men er blevet populært de sidste par år i online kultur, i form af memes og trends. Folk har såkaldte goon buddies og goonseshes i deres gooncaves. Nu tænker du måske, hvorfor er intens onani relevant for gaming eller fascisme? Det er fordi at de seneste par år er gamers i højere grad blev ramt af hvad jeg kalder, en gooning epidemi. En del af anti-woke bølgen indenfor videospil bekymrer sig også om kvinders udseende i de videospil de forbruger. Wokeisterne vil nemlig gøre kvinder 'grimmere' i spil. Mark Kern, CEO af tre mislykkede spilfirmaer og stor-scammer, kendt som Grummz på Twitter, er en af de stolteste krigere imod woke. Han har taget den gode kamp op mod wokificering af videospil, og taler meget imod 'grimme' kvinder i videospil. Han har fx tweetet: "You are not allowed to have Aloy as you remember her. Everything must be erased. Destroyed and remodeled for the new modern audience." Han skriver om en genudgivelse af videospillet Horizon Zero Dawn, hvor de, efter hans syn, har ændret hende til fordel for en lille minoritet som er "the new modern audience." Du har måske hørt skandalen, men spiludviklerne havde lavet den groteske fejl at vise et close-up af den kvindelige hovedperson Aloy, med dun på kvinderne. De havde gjort hende WOKE! Hun var nu blevet lavet om til en mere maskulin karakter, og ikke den feminine kvinde de havde kendt hende som. Historien var blevet ændret, deres traditioner brudt ned. Men heldigvis var der nogle fans der kunne imødekomme goonernes ønsker. De bedste grafiske designere på deres side var blevet sat på opgaven, og de havde afwokeificeret hende (ses før og efter på billedet på næste).

FREAK

Det bedste eksempel på dette fænomen må næsten være hans store kærlighed for det sydkoreanske action spil Stellar Blade. Spillet i sig selv er blevet kritiseret for at være en doven kopi af adskillige andre spil, sat sammen i en kedelig blanding med flade karakterer. Men for Grummz og de andre kulturkrigere/gooners, er det nærmest et 'last bastion of hope', et skjold mod wokeisme. Udover at være et tørt spil, er den kvindelige hovedperson tilsyneladende ikke andet end en letpåkledt mannequin dukke. Selvom hun er en kriger, hvor det denne gang ikke er woke, virker det som om at hele pointen med spillet er at give hende afslørende tøj på så spilleren kan sidde og savle. Hun er et objekt for mænds nydelse, hvilket det lag af gamers ser som en meget positiv ting. Han har eksempelvis tweetet: "Why did Stellar Blade do so well? Good gameplay. Good graphics that run smooth. Good waifus bucking the "ugly" trend. It's that easy. They are just mad because it's not gay." Gooning potentialet er på top tre af vigtigste værdier i gode spil.

Der er ingen vej udenom dommen, disse mennesker er dybt useriøse, intetvidende og isolerede, der bare gerne vil spille med én hånd. Grummz er ikke patient zero af denne epidemi, men han er supersprederen. Der er folk der tager hans meninger seriøst og er enige med ham. Han ser wokeisterne overalt der forsøger at ændre spil og angriber de spil han godt kan lide. Den mindste kritik af Stellar

Blade og spil som dem, blev mødt af anklager om krænkelse, jalousi, woke agenda og endda sexisme, da de tydeligvis bare hader smukke kvinder. Men det er ikke pointen. I kernen af hans taberhed ligger en desperat klingren til patriarkatets forestillinger om, hvad kvinder er og hvordan de bør være. De må ikke være andet end letpåkledte supermodeller, og anden repræsentation er et angreb mod deres elskede patriarkalske værdier.

Genfærdet spøger

Med alt dette sagt, er gooner-gamers fascister? Er angrebet mod woke fascisme? Mit svar er et uklart: måske? Kunne CEO Mark Kern og resten af hans sociale klasse have interesse i fascisme, for at forsvare deres ejendom og deres forældede og undertrykkende idéer? Helt klart. Er han fascist? Sandsynligvis ikke, men en konservativ taber er han da i hvert fald.

Der ligger implicit i min kritik af disse typer af mennesker et klart forsvar af spil som medie. Videospil kan være fænomenale oplevelser, rekonstruktioner af historie og fortællinger af nye. Dem der kritiserer inklusion af diverse minoriteter og forbinder det til af kvalitet i videospil, har ramt skævt. Der er sket et kvalitativt fald i videospil, ikke på grund af woke, men som en logik der iboende er i kapitalisme. Maksimering af profit fører uundgåeligt til forværringen af produkter, for hvis man kan betale mindre for at skabe et produkt af værre kvalitet, men alligevel sælge det for 70€, så hvorfor ikke? Når de største spilvirksomheder ejer så meget af markedet, er der ikke megen grund til at forbedre selve produktet, men derimod skære i kvaliteten for at få mest muligt profit. Når de så ser at de store virksomheder begynder at fejle i deres udgivelser, når fx solgte kopier for de nyeste af Ubisofts udgivelser er værre end de plejer at være, skydes skylden på woke, og ikke at de har skåret så meget i selve produktionen af spillet for at få så mange penge som muligt, at deres spil er blevet dårligere og det er gået op for mange folk. Spiludviklere piskes til at nå hårde deadlines, og produktet kommer ud i ufærdig form. Proto-fascistiske gamers er en stor sort plet på spil som medie og fællesskab, hvilket ærgrer mig en del.

FREAK

Jeg er ikke sky for at lave sammenligninger til fascismen. Der er en woke fjende der fordærver deres kultur, der er en fortid der skal genskabes, der hives gamle idéer op, som Romerrigets storhedstid, eller i dette tilfælde, spilkulturens storhedstid: Dead or Alive Xtreme Beach Volleyball.

Idéen om at spil bliver woke er at de bliver politisk ladet. Wokeisterne infiltrerer deres fællesskaber og indfører politiske emner. For som vi alle ved er der to køn: mand og politisk. Selvom de måske ikke har fortolkningsevnerne til at indse at størstedelen af spil er politiske, så er de fleste altså alligevel politiske. LA Noire, et detektivspil sat i USA's 1940'ere, er erklæret ikke-woke, selvom det er en kommentar på krig, politikorruption, sexismen og racisme. Det er kun overfladen i LA Noire der bliver set, at hovedpersonen er en hvid heteroseksuel mand i en mandsdomineret verden gør det ikke-woke, men alt det under overfladen, der stirrer dem direkte i øjnene, er de blinde for. At visse emner er blevet mere eksplicitte over årene ændrer ikke det faktum at spil i mange instanser har indeholdt progressiv politik såvel som reaktionær.

Nu kommer vi til min afsluttende pointe. Idéer opstår (eller genopstår) ud fra materialistiske forandringer og betingelser, og som Marx skrev i den Attende Brumaire gentager historien sig ad to omgange, den første som tragedie, og den anden som farce. Fascismen opstod ud af krig og økonomisk krise, et fundament der bestod af sand, var ved at blæse omkuld. Kapitalismen i 1920'ernes Italien bristede, og det eneste der kunne holde den sammen var Musso-limen. I dag, i 2020'erne er det begrænset hvor positivt et fremtidssyn kapitalismen kan give, så folk klinger desperat til de undertrykkende idéer vi efterhånden i mange årtier har forsøgt at skille os af med og ser til store anti-woke ledere som Elon Musk eller Mark Kern, for at få en

TINGEN

følelse af stabilitet. En anden sætning fra Marx' værk, som dog handlede om noget andet, passer måske også i denne forbindelse. "The tradition of all dead generations weighs like a nightmare on the brains of the living." Almindelige mennesker bliver fristet af de rosenrøde billeder om fortiden, genfærd om man vil. Dengang økonomien var sikker, dengang kvinder eksisterede udelukkende for manden som et objekt. De har mareridt om mennesker der prøver at fratage dem deres tradition. Det er mennesker man på den ene side bliver nødt til at tage seriøst, for deres idéer og politiske holdninger har en reel magt, men på den anden side kan man ikke undgå at indse at disse mennesker, i bund og grund, er nogle underlige freaks.

SANGEN DE LA CROIX

af Silas Hvallium

En Ugle konsensus af sandfærdighed

Tag jagt forvaret syndigt alt-matter bogen, kører tilfældigt. Leary bus lignelse og vi står alle op. Opkast, rose, tæppet stiger. Olfaktisk og oldskøndigt sagt ud og ud og ind og ind og høgenavn, Hugin, Munin. Forrådt refaktoreret humus, silkevejen stier, sandbunken stiger over solen. Kirke på hjul, tages til anke, forstanden med dens skavanke. Illegitimt mos dækker hjemmet rodet ind i skaffottet, roden ned i stuen.

Romersk mistelteen indsatte i fængslet 2083: Fascisme uafhængigt Incorporated. Lucid forventer manifester, valgfesterne ovre, tåren i kongerunden, tåren af teen. Opsøg sovende såren skaber kådhed, våren til efteråren blodig skåren. Skal s'il vous plaît, bitte men korden skizofren båret af Tybalt. Alting hele tiden, som vand gennem sien.

Til min Romeo og Romeo ræser, skalper unge. Grøftliggere, lurendrejere. Grøftgravere deres fødder stinker. Juleblod, slips verbaliserer kun navne, kun steder der findes i drømme. Fungalt vinder jeg frem, en tanke der virulent spredes, men ikke artikuleres. Konkurrencen er ikke at sige det udsigelige. Determineret til at stå på et ben. Kast stigen fra dig når du lander på bredden, føler kloaken skylle op på dine bare tæer. Mystikeren I os alle dør når kaninen kommer efter os, kommer efter os, ikke mere tid.

Vi har i mange år, mange årstider ventet og ventet på den kommende, men aldrig er vi nået til den værende. Næste semester må det være, men næste semester kommer aldrig. Gødningen på mine planter, kvælstoffet i mit vand og tanken i mit blod. På pinebænken

TINGEN

opereres jeg på, det er min milt, min lever og min hjerne. Snifferet, sådan siger min ven som er hvid under næsen, kunne blive partileder. Ordet er i sin magt og vi tuder alle sammen i kor, skandaløse i vores performativitet, vores teorier de skal altid tjene penge. Ellers må den vige pladsen, starut med dig du. En ny skabelsesberetning, vi kom aldrig fra Mythos til Logos, men blev besnæret af troen. Finder du aldrig indenfor i hulen igen, så kommer de efter dig, mændene i jakkesættene, skaldede, med stregkoder i nakken.

Historien om en kro og dets nære klovn kommer til frontal lappen. Mørke nætter ser sjældent og i lanternerefleksionen reflekterer den ureflekterede refleksivt. En hvid plet i mundvigen, et lommelørklæde dinglende ud af siden af lommen. En bevægelse mod døren, dørhåndtaget og hånden en portal til en gul verden, lydene derindefra versus lydene herude. Klovnen tager i håndtaget og skubber langsomt imod, men det er en trækker. Indenfor har kromageren allerede løftet øjet fra en lokal rosacea og kigger mod døren, stiltiende, i rasende forventning. Skridtene bliver langsommere og langsommere, åndedrættet hurtigere og hurtigere indtil tiden slet ikke er mer', ikke mer'. Klovnen vil ikke mere.

Dendrofillien på en bænk vækkede mig den anden dag, nærheden af et træ der hang bladløst over mig, som en arm der ønskede at skygge sit barn. Solen solede mig, imens træerne dansede i vinden, disse beplantede træer i rad og række, der altid giver og aldrig tager. En harme ramte mig, en harme over at man kan grine af dem som ønsker at beskytte. At man kan hugge i dem som var de blot

tømmer til en designerstol eller brænde til en ovn. Indfødt til den modernistiske canceriøsitet danser jeg ritualistisk om arkimediske punkter, onanistisk til 4/4 tampen af den fattige, den svage, den syge.

Hvad betyder riskiksen? Billedet af riskiksen?

Eksistensberettigelser er svære at finde, særligt for særlinge og fascismen på akademiet styrker som Asterix trylledrik, kaldet på magt er ligesom kaldet på undertrykkelse. Renheden skal sejre, når blot vi

FREAK

leverer hvad renhed er (vi ved godt hvad det er) til dem som legitimerer konklusionerne på utilitaristisk vis. Det er en banal techne, ingen ondskab her. Det tusinde og første ord er øremærket til at være 'nat'. Stjernehimlen vågede i går over mit hjem, hvor jeg skrev de ting som du finder her. I dialog håber jeg. Der har været kampe om dialogen, de foregår i det usynlige, udenfor mange af os, kampen om sandheder, kampen om centristernes opmærksomhed. Spørgsmålet er om vi vil være den bare centrist, sovset ind i systematikken og dens ideologi, vores eneste resistens, drømmeri.

Glimmeret på mit ansigt lyver ikke i spejlet, ej heller dunene eller de små ører. De ser alle ud, mens jeg forsøger at se ind. Det tomme subjekt, det tomme sujet. På mine knæ kører jeg mellem diagnose og tilståelse. Eftersøger du også fred fra fragmentarisk pinsel, fra knastørhed i de ørkesløse ord? Så følg med på SØNDAG SØNDAG SØNDAG, når Messias genkomst finder os på den lokale café, som den druknendes glæde finder de os fordrukne klokken 13, 13, 13, måske mellem en burger og en smøg, en heroinistisk kærlighed til os selv og denne verden eller manglen herpå.

På vampyr slottet afsøger vi stadig mulighederne, selvom fundamentet nu holdes oppe af en Muskisk Atlas. Når jeg også bliver, bliver jeg også 2 og jeg også 3, alt sammen i drømmen om at finde den uskyldige, uskyldigheden selv fordi kun den uskyldige kan determinere de synder vi alle har begået i vores protestantiske ruiner. Der var et forslag til en sort lesbisk kvinde i et fattigt land i Afrika, men forslaget var fra 80'erne og vi er ikke kommet længere. Messias kommer, men er ikke kommet, uskyldigheden i form af både lam og hyrde, guide og guidet leder os til displacement af vores desire, kæden der både binder og forsoner os, den der brydes og regenererer, endnu en displacement. Telos, Kronos og Krabatten. På den måde er vi alle blandet ind i dommedagskulterne, vi ser mod fremtiden med løftet pande, med mælkehvide øjne, vi går mod den med håb eller depression, fordi der er intet nu at gøre med, kun et i morgen, men i dag er i morgen, i går.

Aseksuelt venter vi, men onanistisk lyver vi om vores lyst.

TINGEN

Synerne kommer til os, forvirrende og forstyrrende, de giver os lyst til at græde, men i stedet så griner vi. Ønsket om i nat bliver den sidste er ligesom de andre ønsker. Latterlighederne vil ingen ende tage og de gør ondt helt ind i sjælen. Og når jeg går ud ser jeg kæderne, de leder op i opgangene, men ingen trappe fører til himlen, ingen empiri til sjæle. Hvad er jeg ud over en depressionist eller resignativist? Måske jeg finder en glæde i opkastet, den som maler min Jouissance i galde. Mit lærred er denne oplevelse, mit lærred er denne læser, men denne læser er ikke min eller mit, men et kantiansk eget og eget. Alligevel skrives og læses der, rettes og trættes og fjenderne multiplikerer, vennerne stagnerer, drømmene advokerer og mareridtene vækker. Næste vil fortælle at de kedes, der kedet og jeg synder, mit syndige kød, jeg gav det gerne væk, men jeg er en kujon.

Intimiteten er som en smerte, kære læser, en smerte af displacement, for mens jeg drømmer, så drømmer jeg i nuet, syner i nuet og ikke nuet som mulighed for nyt syn. Intimiteten er brydelsen af en grænse, min membran er som et ar, og er der først noget der når mig derinde, så er det slut med mig. Egoforstyrrelsen, grænsen mellem verden og jeg ophører, membranen ophører og analytikerne (af de fleste typer) fortæller at jeg regresserer, Gud fortæller at jeg recidivierer mod skaberværket og designet af stien der leder, den leder lyn i stedet og min hjerne skaber verdensblink i stedet for verdensblik. Intuition erstattes med intellektuel intuition, situationer med universaler og Kant med Berkeley. Historisk regress, ligesom stormen på kongressen.

Når der tæves løs på de svagestes rettigheder så taber alle, fratagelser rimer på fascister og der er ugler i mosen, ikke rent mel i posen. På bænken sidder jeg i skyggen og er i andre verdener. Delvist tages jeg tilbage af hørelsen der fortæller at stimulimaskinen i lommen den aldrig stopper, ligesom hjertebanken, bare meget mere forstyrrende, designet til de evolutionære sanser som ikke kan slukkes ulig den brystlige dunken. Skafrettighederne konsulteres utroligt nyt... En ny dag, et nyt lovforslag, endnu engang skal man stille sig op, stille sig hen, bede om synlighed på en borgerplads, bare husk at ring til politiet så de kan give dig smæk, bare i tilfælde af, ikke alting forløber som det skal.

FREAK

Intet forløber som det skal. Brosten og knuste ruder, blodige tuderier, sædemagere i deres jakkesæt og deres demokratiske tårer, for fællesskabet, årh for fællesskabet. Jeg frygter for fællesskabet, ja det gør jeg sandelig.

Knivet mellem kødet, gør blodet rart og mørt.

Bussen med lokationen tændt, busideologien den brænder alle vores fingre, vores tunger. Kommunikation som vold i et larmende karosseri og en kedelig hverdag. Vi kan ikke kneppes væk, når først vi er kneppet til, uheld eller ej, reaktionære hanrej. Ville jeg hellere sidde i en fed vogn med champagnedyppet kaviar, nej men det bud er heller ikke blevet stillet, og jeg undrer mig, for min etik er så følelsesløs og formlig, som en hermelins rygsøjle eller en spættes nakke. Jeg har ikke en hakke i den russiske jord, i en forhåbning om en aristokratisk forløsning, jeg mener det er porøst at tro det beskytter mod depression, at det kreerer lykken. Men hvad ved jeg, måske jeg skulle søge min skæbne andetsteds, stikke af, forsvinde igen, forsvinde, næsten så snart jeg var kommet, min ven, min ven siger jeg bør tænke mig om igen, men ingen er agendaløs, min ven.

Tågen løfter og en ugle på dens gren glør servilt ned på jorden efter en mus. På en nærtsiddende gren lander en anden ugle og de drejer hver især deres hoved, denne nakkeaksel, og over deres krogede næse stirrer de på hinanden i et længselsfuldt øjeblik. Den fulde månes nærgule lys skinner, men varmer ikke. Hvilken lykke det er at ost kommer i både grøn, hvid, gul og blå, således kan vi altid sige at månen er af ost. Stilheden i skoven er bare et falskneri, mørket giver ideen om ro, om søvnigt behag, men som et mareridt under drømmen er skoven levende, og den første ugle suser ned, samt den anden derefter. En fattig musefamilie på udkig efter skraber og efterladenskaber finder kun ugleklør, de voksne først, de er størst. En spredning af musehagl og uglemaleriet er slut.

Jeg venter endnu på de dage hvor vi skal informeres af talende hoveder, ikke at vi ikke allerede gør det, men på en værre, mere performativ måde, sådan som det sker i de 'frie' stater. Talkshowsene og

TINGEN

værterne, med deres slikkede hår, hvis de er kvinder skal de være sexede mødre i et jakkesæt som er klar til at give dig sandheden sådan som den er. 'Frie'. Jeg glædes over min frygt, for da vil jeg være så affirmeret i mit had til sensationalisme og mit had til journalistikken som er løbet så løbsk. 'Frie'. Respekten forsvandt for år tilbage, den fjerde statsmagt er som de andre, korrupte og korrumperende. Historien fortælles af de sejrende, men her er ingen vindere, det her teater hvor vi alle spiller hovedroller, krukker som grinagtigt drikker af natpotten i håbet om vores eget Truman show. Late Night med Valium til min hjernefeber. 'Fire'.

Det er ikke altid muligt at kunne mere, men det betyder ikke det intet tæller for. Jeg vil så gerne tale for en anden verden, en verden der måske kunne støtte os I at gøre det vi kan og ikke opgive at gøre noget overhovedet. At sige det ikke er nok, hvis vi starter fra bunden og fra toppen på samme tid, det er at tale ind i ideologien om hjælpeløshed, de store problemer, de universaliser som skal løses før de partikulære, men allerede her har vi det universale der er det universelle problem, partikulariteten tabt til fordel for fladheden af ordet, den lingvistiske vending er en vending mod os, dens lingvistiske kniv i vores ryg. Som at styrte ryggen først fra Orthanc, heldigvis er det ikke kanon.

INTERMESSIAS

Globiners koreografi i den
digitale indhusering,
det snuser af dødninge
livsvæsken, vampyrisk indoptaget,
lægevidenskaben er en domstol,
retsinstitution,
blodet er litterat, diffunderet gennem
det grå apparat,
og Helvard den blå,
hvis læber hvisker "må,
må jeg ikke ryge en sidste
smøg til livets endelige høj?"
Og viljen opgiver,
udtrukket som en tand, den sidste
vejrtrækning til det sidste ord,
det sidste menneske på denne jord.

TINGEN

Narreret vildelse eller videnskabelig lidelse

Føles som himlen, men brænder som helvede, nældeerne under tærne, det hele bliver et når først altet er samlet om Moderen i skrædderstillingen. Hedenske eftergivenheder blot for barnets leve, for barnets fortsættelse. Faderen, den symbolske fader indtræder og instituerer at alt skal dø, alt også barnet. Den maskulinistiske lidelse, kuelse, men også dens ideologiske vrede vendt udad. Maskulinismer bliver ofte nedgørelser af feminismen, gjort til våben i en politisk kamp. Er det maskuline udelukkende voldtagelser, forvrængelser og monstre?

Distancen til min næste, til min nabo, er som til dig. Strukturerne medierer, mens performances obskurerer. I sidste ende alene, så alene.

Skæbnelidelser, kaldet kronicismer eller kronikere er i dag blandt minoriteterne der trampes på og trampes ud af utilitarismen, logikken som fortæller at ligegyldigt hvad er der en gylden vej, men den er ikke mellem eller udenfor, den er kalkulerbar. Kalkulerne som vi udsættes for både udefra og ind de skaber et liv eller lignelsen heraf. Myten om vejen, myten om lykken, disse er de ideologiske redskaber, vi policer med dem, policer hinanden, policer os selv. For hvis der er noget vi kan lide så er det orden, hvis der er noget det øvre ego elsker så er det at gøre som mor og far måtte ville det.

Kein-matter natten skinner mørkt ned over vores bare kroppe. Loppen i din pels, eller os på Gaia, enter den ansigtsløse der altid efterspørger mere og mere.

At gå fra industri til underholdning er bare fra produkt til et nyt produkt. De magre ribben der stikker gennem brunsækken, det snævre fuglebryst der bærer mere fedt end som så, udsynet er mellem et par tremmer, dette falske bur. Bourgoisiet kigger ind udefra, deres overskæg, deres hatte, deres hvide kjoler, deres påfuglefjer. De kigger ind og jeg kigger ud, de undrer sig, denne menneskelige tilstand. Der glimter både lystighed og væmmelse, forvirring og falsk tro, og for evigt spørger jeg, jeg spørger. Men de svarer ikke, for de forstår ikke, de kunne aldrig forstå. De har bare et centreret narrativ og selvom han vågner i nat, sved på sin pande efter en heroisk drøm, så er drømme

FREAK

gjort til virkelighed intet end mareridt.

Sygdommen raser gennem indre veje, krydser omkring som et beige kort og jeg følger det hele fra min trone, jeg føler det hele fra nerverne. Forgreninger i dybet, i mørket, vi siger der er liv, men der er ingen som har kigget indeni, ikke i lang tid. Skal det altid handle om død og kærlighed? Der er en ækelhed over frugten mæsket i rødt. Forvirringen er nær færdiggjort og figurationen er nær sit strukturelle endeligt. Skulle man lægge sig i grøften, dyppet i håb eller vende sig fra dem igen? Vende sig fra resterne, vende sig fra alt det man ikke kan få sig selv til at tro på? Er der kun melioristisk onani tilbage?

Fortællingen fordrer en splejsning tilbage til det entiske. Rumleriet i skoven, med morgenens kvider, vindens underspillet fornemmelse. I stille momenter kan du høre knagen, denne klagen som gives til dem der ser træet som livgiveren. Et livets træ, et Edens træ, træet giver og giver, leder med sine rødder, lader dyr bo i sine grene, på sine grene og af sine grene. Bakterierne, cellerne, væsnerne, bladene, det hele er givet i en gaveøkonomi og vi gengælder med tømmer. Tommerne er lange og mit gulv kan aldrig rengøres for træsaften der stadig truer med at drukne mig i forestillet hævnerrighed.

På akademiet er det "fysikalisme fucks, humanist bucks" for intellogik har virkelig vundet ind på det sidste. Kursen er høj!

Udsigeligt, men hvad er det? Grænsen af grænsen, den anden side, men den anden side af grænsen er bare grænsen. Et mørke, et tomrum, der hvor intet bor, hvor kun konturerne danser omkring hvad vi må formode er bæster, vores reptilhjerner er her nonsensiske producenter, eller er væsnerne der virkeligt, ikke blot et skyggebillede? Ordet finder différence, men ikke invers eller pendant, linguistisk lånt, men kulturel forstået som uforståelig. Linguisering udviser dog at det ikke er hvad vi søger, det vi søger er udenfor linguisering måske også teoretisering. Alligevel ledes fjolser som jeg ned af de samme veje vi altid har gået på, reproduceret til at være fjog, landsbyttosen, men i storbyen, institueret på akademiet i stedet for psykiatrien, men blot to sider af samme mønt.

TINGEN

Bliv ik' så harm over min positionering, den er som de andres, bare tydeliggjort. Til trods vi drømmer om tydelighedernes sprog, med præcision som værende det orgasmiske endeligt, så er vi ikke glade for at kalde en spade for en spade og en non-reduktionist for en non-reduktionist. Videnskabernes proces af proces som videnskabeligt objekt, måske er det vores løsning på myten om substans, men kom nu lidt, den sang har vi sunget siden tidernes morgen, tænkningen tager ingen kvantespring. Venden fra og venden tilbage, vi tænker og tænker, men tænkningen går i ring, har vi vundet noget eller blot 'vundet' noget? Vores hævde er høj, vores penis er lang, men for fanden

hvor er vi kastreret og for fanden hvor er vi hverken resistente, resisterende eller subversive. Drømmen om infiltration, men praxis er giftig og den vil giftiggøre os alle. Sådan er historien og havde vi blot læst den lidt nærmere og ikke på romantisk vis skuet os selv ned i halsen efter geniet der jo altid måtte have været der, atomar i sin udklækning, delusionær i sin forestilling omkring at kunne vende industrien om indefra. En reformationens person, er det her vi ønsker at dø, indædt og bitter, vores Sisyfos en deprimeret sanguist, kannibalist af sit eget kød som Kronos, for der er intet andet end dem vi kan tære på, ingen andre end vores børn, vore undersætter, så snart vi er over, så tramper vi ned, vender os fra gråden bundet i vores hals når vi stirrer ind i gabet af systemet der endnu engang integrerede kritikken og ikke blev anderledes fordi kritikkeren er systematiker og praxisen er syg. Gør det igen, dans som en abe for din tigterskilling.

Genealogisk sådan ser det ud når jeg skuer tilbage, finder nærmeste i min egen mentale nærhed. Nærigt har jeg forsøgt at skjule min rigdom, men den finder mig altid, altid og truer min performative akademiker-marxisme. Lighed som hvidheden, den er ikke ligeligt fordelt, af og til bliver jeg rød, andre gange ser jeg mine mørke fregner og til syvende og sidst ser jeg transparensen til venerne, blå og grønne, syge i udseende hvilket er så fascinerende. Tilbagebringerne af liv til genbrugt liv er samme farve som nausea, en passende lignelse til dette aliv.

FREAK

Kastrationen af teksten, konstrueret og fingeret, nærmest som skrevet af en kunstig intelligens. Kunstig intelligens med retning, med kort til hver en vang og hver en lidelse. Udsættelsen af verdenen for brændte skove, det bliver Hegeliansk når datacentrene brændes i stedet. Med efterspil og interesserne, vi gemmes indeni hulen. Er børnene der skal leve i dystopi allerede født? Prepperne griner nu hvor staten efterspørger deres ophøjede evner og intelligens, organiser med din nabo for dommedags kommen. Jeg er ikke sikker på om jeg skal grine eller græde, gøre klar til at tage mig selv tidligt af dage, for overlevelse uden mine kreaturkomforter, hvordan skulle jeg overleve, jeg barn af digitalstaten og overvågnings-Satan? Jeg landflygtig, vil søge et sted at leve i fred, i fred. Mon på bredden af efterlivet der også er et Frontex, med maskingeværer og øjne der har set tusindvis af druknede. Perleporten, med pigtråd og Sankt Peter der giver henvisning til en flygtningelejr på bunden af havet.

Vi ved det alle sammen, terningerne, de rullede terninger i vores uendeligt makabre kasino, de er vægtet, rullet af snydere og de gode snydere, de rigtigt gode, de vinder og vi andre ser på, bundet på vores hænder, men ikke så meget at vi ikke kan vriste os løs. Bevægelserne der tager kan kun modstås af bevægelser tilbage, denne bølgegang vi alle udstår, disse slag, kun de færreste af os slår. Gambleren i mit hjerte, den jeg hader, drømmer om at rulle terningerne, vægte dem med besat præcision, sætte min tunge mod slibestenen og kniven til mine kindben. Drømmen er til tider at vinde stort, at rasle væk til Andorra med andre hyggefascister og se på mens verden brænder. Undgå afkom fordi deres smerte vil jeg aldrig udsætte et andet væsen for. Antinatalismen mit filosofiske svar på etikken, pessimismen mit forbrændte svar til idealisten og kalkulen mit umodne svar til svære følelser, ødelagte drømme og kapitalistisk myrderi. Vi er alle sammensvorne, både på godt og ondt, trøjen fra børneslaverifabrik 43 samt chip 21 den som er boret ind i mit kranium. Mine fældede tårer, de gør intet godt, men heller intet ondt, de forbandede tårer og mit blodige kød, der til tider ønsker det kunne tilbringe sin tid som rest med andre uskyldige ofre. Hver morgen vågner jeg og står op.

TINGEN

Tekstens pointe er ironien forstår i forståelsen.

Nivellationen, sådan føles det i mit bryst når jeg skuer ud, men død og pine om det ikke er en ommer. Nihilus disse ord der fortælles mig er bare Nihilus og som en anden drømmer, drømmer jeg mig væk når Faderen snakker og snakker, approprierer, men altid til min fordel. Reproduceret af Faderen, således er mit had også reproduceret, min viden og mine drømme om revolution.

Spiralens cirkel som aldrig ender eller begynder, men blot fortsætter, afslutningen efterspørges. Ringene om månefingeren, katederet lugter af æble, men minder om smæk. Som cirklerne du finder, dette er vindmøllerne af dit sind, tunnellerne som alle forsvinder ind og så ud igennem igen. Lyset knækker af som en halv og delen bliver aldrig hel, min ven. En tur i mørkets ørken, øjne blandt træerne, bag vinduerne, inde i kraniet, udenpå jakken, skaffottet det afventer dig, skaffottet afventer. Uforståeligheder i sin begyndelse bliver. I sin ende forlades vi, men mistede vi, fandt vi, så vi, følte vi, tænkte vi, troede vi, insisterede vi, landede vi? Nichtig empiri, og alle vender vi os fra ein-matter til kadens igen.

SPEJLENES KAMP

af Pseudo-Borges (Rasmus Mols)

Det hed sig, at i udkanten af en ukendt by, under lamper der efterlod sig ingen skygger, blev to hold engang enige om at spille en fodboldkamp. Reglerne var sædvanlige, med den sædvanlige bane og den sædvanlige 4-4-2 opsætning. Dog havde holdene aftalt én afvigelse så uanselig, at kun fanatiske filosoffer kunne have udtænkt den: Hver spiller på det ene hold skulle spejle bevægelserne hos sin modstander på det andet.

Fra første fløjt var forbandelsen tydelig. Hvis en spiller drog tre skridt til højre, trak hans modstander sig tre til venstre. Hvis en bøjede sit hoved mod bolden, gjorde hans spejlbillede det samme i modsatte retning. Dommeren, lamslået, erklærede, at han aldrig havde set en mere disciplineret kamp. Toogtyve kroppe, der vævede identiske arabesker, perfekt inverterede.

Der var dog kun én bold.

Ved kickoff lå den perfekt placeret på midterpunktet, en skrøbelig grænse mellem to verdener. Begge anførere stormede frem sideløbende:

TINGEN

begge fødder ramte den i synkroni og bolden, som et pendul underlagt to herrer, rullede frem langs den usynlige meridian. Hverken mod øst eller vest, men mod nord og syd på én gang. Aldrig afvigende den perfekte midte.

Minutter gik. Timer. Publikum¹ begyndte at ane, at noget storslået var under opsejling, en lignelse skjult i geometrien. Ethvert forsøg på at opnå en fordel vendte tilbage til nul. Højrebacken begyndte at bløde fra knæet, ikke fordi han var skadet, men fordi hans modstander var det. Enhver strategi ophævede sig selv. At aflevere bolden var at aflevere den ind i tomheden, at forsvare var at forsvare sig mod et fantom.

I dette evige nu begyndte spillerne at opløses til arketyper. De var ikke længere mænd, men aksiomer: Identitet, forfulgte negation, bekræftelse stod over for omvendning. Bolden selv blev et indifferent ophav, hverken besiddet eller ubesiddet, rullende uendeligt langs symmetriens akse.

Nogle siger, at kampen aldrig endte: at den, den dag i dag, fortsætter i et stadion uden for tiden. Andre hvisker, at efter et uendeligt antal symmetriske manøvrer skælvede bolden, forskudt af det svageste åndedrag, og valgte en side.

Nogle få hævder dog, at den stadig vakler: at vores verden blot er én af dens midlertidige udfald, og at resultatet endnu ikke er afgjort. Det officielle resultat var dog 0–0.

¹Der var tilskuere til stede, men ingen husker deres antal eller ansigter.

BAGGÅRDEN

af Alexander V. Cozart-Madsen

For enden af en snæver passage ankommer flokken til en baggård. Adskillige rustne cykler står og ligger hist og her, og i gårdens midte står et magert birketræ, der nægter at springe ud trods sommerens snarlige komme. Et par metalbænke er placerede uordentligt rundt om træet. Bænkebenene er ligesom halvt nedsunkne i den syge jord, og flager af rød maling sidder endnu på metallet. Som skibsvrag i et dødt hav. Rundt om træet og bænkeene er der en belægning af chaussésten i halvcirkelmønster. Gråligt ukrudt skyder op alle vegne. Gården er omringet af marmorbygninger med mægtige egetræsdøre og smalle, lodrette vinduer. Kun et hjørne er ordentligt oplyst, hvor de tårnhøje bygninger i få timer tillader en snæver stribe af sollys at passere ned i gården.

Flokken undrer sig nu over, hvorfor nogen valgte at lave denne baggård, altså at alle disse bestræbelser resulterede i en virkelig ubetydelig plads, som ingen kan føle sig hjemme i, og så forsøgte man endda at beplante den og anrette bænke. Som i en forhåbning om at

TINGEN

skabe et socialt knudepunkt for beboerne. Som om man har troet, at dette ville være det oplagte sted for beboerne at sludre lidt sammen indimellem al livets travlhed, at her kunne unge forældre stå med deres nyfødte i barnevogne om formiddagen, mens de ventede på deres venner, så de kunne gå en tur sammen og måske stå og få lidt frisk luft i gården i mellemtiden. Og når eftermiddagen så skred frem, kunne pensionisterne sidde sammen eller hver for sig på bænke og nyde det naturlige lys (men de ville jo sidde i skygge!) og fugleflojt (men her slår ingen fugle sig ned!), indtil endelig aftenen ville bryde frem, og de rodløse unge kunne sidde og larme. Flasker eller røg ville selvfølgelig passere rundt mellem dem, og efter flere timers ungdom måtte de trætte beboere tysse på dem. Og de unge ville først forsøge at være stille, men ville med tiden glemme det igen, indtil en formanende stemme til sidst måtte sende dem hjem. Alligevel ville alt være lykkeligt her i gården, fordi denne plads kunne understøtte alle disse bevægelser af liv som motiver i et uophørligt teaterstykke. Men nej. Beboerne behandlede nok snarere deres baggård som en lufthavnsterminal.

I flokken er der opstået en tung luft af ærgrelse over, hvad der aldrig fandt sted her. Tanken, som de nu deler, lyder nok nogenlunde således:

”Altså dette baggårdskosmos eksisterede vel kun som en drøm i en umulig fortid. Marmor-bygningerne er jo for blege, dørene er for dunkle, det ensomme, soltørstige træ er for goldt – træet der måske er det eneste imponerende her, da det på trods af sin spinkelhed står fast!”

Mens tanken folder sig ud, hører flokken kun sin urolige rumsteren. De fordøjer endnu stedet. Forgæves forsøger de at se meningen med det her hul.

Sæt at alle i flokken standsede op i et enkelt sekund, ville gården da være bomstille, og måske ville et sådant sekund føles som en uhyre evighed. Ja, det er ikke usandsynligt, at én i flokken ville blive bestyrtet i stilhedens absolutte kulde og gå til grunde uden modstand. Først ville en mild hulken lyde. Undertiden ville personen kamme over i en hysterisk krise, og den sindsforladte krop ville bryde ud i skrig.

FREAK

Opspilede øjne som krystaller. Som en virus ville galskaben sprede sig blandt flokken. Den forsømte baggård ville nu for alvor blive antændt af liv og instinkt, ængstelige sjæle som flammer, én stor dansende panik. En sidste vild dans uden takt eller harmoni, bare viljeløse kroppe der bevæger sig imellem og maser sig op ad hinanden, knogler der knokler, rædsel og hud mod hud. Man kan lige se for sig, hvordan en af de mægtige døre ville flå sig selv op i al den rus, hvordan mørket indefra ville vælte ud i baggården, indtage alle hjørner og kvæle det sidste liv ud af flokken, indtil træet ville svinde ind, bænke ville synke helt ned i dybet og de rustne cykler knirke og knække midt over i natten.

OM ~~GALSKAB~~ TOTALITARISME

af Peter Melchiorsen

I vores verden kan sandheden høres fra børn og fulde folk. Sådan lyder et ordsprog. Sandhed med stort S er ikke nødvendigvis at stræbe efter; i hvert fald vil jeg stræbe efter at skuffe dig når du læser dette hvis du håber på at finde Sandheden.

Frank Beck Lassen¹ taler om et tegn som søgen efter Sandheden (fodnote 1). Vi mennesker lever i usikkerheden, og det belejlige vil være, hvis vi ikke skulle forholde os til flere mulige måder, verden kunne se ud på, men kun skulle forholde sig til den ene Sandhed. Ét perspektiv på verden. Denne måde at forholde sig til verden på har ifølge Lassen en terrorist, såvel som en frihedskæmper eller idealist til fælles. Ifølge Lassen, har vedkommende et problem med ”den forurening, den ikke særligt meningsfyldte verden har” (fodnote 1). Man søger en sandhed og kalder den sandhed sin Sandhed. Man søger sin Sandhed – Sandheden og prøver at komme væk fra alt det grums, der er i den

¹<https://www.kristeligt-dagblad.dk/kirke-tro/moedet-med-det-guddommelige-er-terroriserende> 22/04 2026

FREAK

leverpostejsagtige hverdag. Man lever Sandheden ved at forkaste de modstridende sandheder, man møder i sin dagligdag overalt. Man søger idealet. Man søger det 'rene hjerte', og tager i den proces afstand fra den verden vi lever i.

Idet man søger Sandheden – rettere, idet man allerede har fundet Sandheden – tager man afstand fra den verden vi lever i. Man kan dog godt begge dele; søge Sandheden og tage afstand fra vores verden ved allerede at være overbevist om at idealet/Sandheden er sand. Man bliver, ifølge Hannah Arendt, totalitær, når man tager afstand fra vores fælles verden, hvor vi mennesker bindes sammen.

Lassen giver eksemplet med de disciple, der siger til Jesus, ”giv os et tegn”. De mangler beviser, de tvivler på hvem Jesus er. Men disciplene har allerede fået et tegn. Et bevis, næsten med matematisk sandhedsværdi, et logisk kausalt bevis på, at Jesus er Guds søn – hvis disciplene kan stole på deres egne sanser. Det tegn fik de, da Jesus blev forvandlet til et hvidt lys og Gud talte til dem, mens de så på. De så et guddommeligt tegn, et tegn på Guds eksistens. De så, ifølge Lassen, et tegn så stort og meningsfuldt, at de ikke kunne rumme det. Et tegn så stort at det eneste de kunne, var at blive ramt af en stor frygt (fodnote 1). Et terroriserende tegn – ikke at forveksle med at være blevet terrorist?

Et tegn, noget man kan tro på, som er for meningsfuldt til at rumme det. Kunne tegnet være kærlighed, de ikke kunne rumme, mennesker i smerte der ikke kan forstå, mennesker der er bange for at åbne sig op for det ukendte og ændre sin verdensforståelse mod det de ikke kender? Er et terroriserende tegn da et tegn der ikke levner plads til det Hannah Arendt kalder vores fælles verden, der gør at vi må forkaste vores virkelighed?

Men nu lidt væk fra tegnet, og hen mod at være – leve og handle – i den fælles verden:

Nogle gange præsenteres jeg for en verdensforståelse jeg ikke kan rumme. Hvorfor, kan der være mange årsager til. Ifølge Hannah

TINGEN

Arendt lever vi i en fælles verden. Som hun skriver i *The Origins of Totalitarianism* s. 84 ”Den fælles verden ophører med at eksistere, så snart den kun bliver betragtet under ét aspekt og kun får lov til at vise sig i ét perspektiv”. Denne verden vi alle er en del af, findes den faste ophøjede Sandhed ikke. Verden er mudret, der kan være mange sandheder, fordi vi alle har en forskellig forståelse af verden. Vi kan tale og handle i verden og spejle os i hinanden, og vi kan være uenige i vores fælles verden men kan anerkende at det er vi. Vores fælles verden ifølge Arendt er en demokratisk verden (ibid²).

Hvis den/vores fælles verden bryder sammen, hvis folk afskærer sig fra at tale om og anerkende at de/vi, har uenigheder, at vi lever i én verden som ingen af os kan flygte fra – ikke engang til Mars – så lever vi i totalitarisme. Jeg tror Arendt vil sige, at vi i kærlighed må insistere på for vores alles skyld at inkludere alle i vores fælles verden – ellers så siger jeg det.

²Fundet her men refereret fra the Origins of Totalitarism <https://tidsskrift.dk/tipro/article/view/145069/188336>

FREAK

FEM AFORISMER FRA SENMODERNITETEN

af Zibrandt Høegh

1

Det omvendte af fortvivlelse er sikkerhed. Enhver teori og idé, der fordrer sikkerhed, vil altid være et middel mod fortvivlelse. Vi bliver solgt sikkerhed, mere end vi tror på det i dag. En vare der vil forbedre, en politik der vil fikse.

2

Det er åbenlyst, at vi i dag er slaver, ikke i kraft af vores arbejde, men i kraft af vores opmærksomhed. Så længe at vi kan blive solgt ideer, tanker og produkter, så er vi også produkter. Købekraft er arbejdskraft.

3

Vi køber en idé som værende sand. En økonomi domineret af den usikre udtalelse: "hmm... yeah i buy that".

4

Et produkt og en udtalelse om sandheden. Kapitalen og sandheden i sig selv. De er begge, i moderniteten, digitale økonomiske størrelser. Skræddersyede algoritmer, der sælger dig sandhed og produkt.

5

Vi er alle misbrugere. Vi ved, at vi gør noget forkert, men vi gør det alligevel. Derfra kommer tvivlen. Derfra kommer ændringen. Spørgsmålet er bare, hvad vi kommer til at ødelægge inden ændringen.

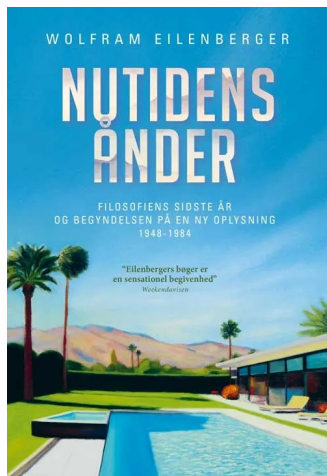
TINGEN

ANMELDELSER

Tegn hvad Jeppe
er bange for

ANMELDELSE AF NUTIDENS ÅNDER

Nutidens Ånder
af Wolfram Eilenberger

Anmeldt af
Christoffer Heltboe Sand

Oversat af
Joachim Wrang
450 sider, 264,95kr
Klim

Wolfram Eilenberger markerer med *Nutidens Ånder* afslutningen på sit imponerende trebindsværk, der på lige så mesterlig vis som de foregående værker, *Troldmændenes Tid* og *Frihedens Ild*, udfolder livet og filosofien hos nogle af de vigtigste tænkere i det 20. århundrede. Denne gang er fortællingen nået til efterkrigstidens intellektuelle *Trümmerzeit*, hvor Eilenberger, med udgangspunkt i nedslag i perioden 1948-1984, portrætterer *Nutidens Ånder*: Theodor W. Adorno, Susan Sontag, Michel Foucault og Paul Feyerabend i revnerne af en verden, hvor Holocaust som et genfærd hjemsøger ruinerne af oplysningstidens sønderbombede projekt, som skulle have ledt mennesket ud af “dets

ANMELDELSER

selvforskyldte umyndighed”, men i stedet har begravet Europa under murbrokkerne af sit eget frihedsideal.

Indledningsvis beskriver Eilenberger, hvordan Adorno, sammen med en lang række andre intellektuelle tænkere, vender hjem til Europa efter at være eksileret til USA som følge af nazismens fremkomst i 1930’erne. Fødebyen Frankfurt ligner ifølge Adorno et nightmare, men han nyder stor anseelse for udgivelsen af *Ophysningens Dialektik*, og de studerendes engagement og seriøsitet på universitetet overrasker ham i sådan en grad, at han ikke vil vende tilbage til USA. I lyset af denne erfaring genetablerer Adorno sammen med kompagnonen Max Horkheimer det berygtede Institut für Sozialforschung, hvorfra den kritiske teori på ny fodres i mødet med det fremmedgørende statustab i den moderne verden og den underliggende frygt for skjulte totalitære tendenser i Vesten.

Derefter introduceres den hyperintelligente Sontag, der på den amerikanske vestkyst flakker rådvild rundt i en indespærret barndom, som er præget af farens alt for tidlige død, morens nyfundne kærlighed, en impotent jagerpilot, frustrationerne over klassekammeraternes munterhed og omverdenens ulidelige sløvhed. Det eneste sted, den unge Sontag føler sig befriet, er på sit værelse, hvor tonerne fra klassisk musik og alskens bøger fra verdenslitteraturen får lov til at fylde livet ud. Derfor optages hun allerede som blot 16-årig på Berkeley University, hvor tankerne om et liv i de akademiske kredse får lov til at udfolde sig – indtil de ikke længere gør det. De sterile og intetsigende forelæsninger skuffer Sontag næsten lige så meget som mødet med Thomas Mann, som hun interviewer til studenterbladet. I stedet åbenbarer livet på barerne i Bay Area en helt ny verden, hvor tænkningen for en stund forsvinder, og kroppens drifter adlydes i samkvem med flest mulige mennesker.

Samtidig har Foucault i Paris på kort tid, bevæbnet med en dolk og sit iltre temperament, gjort sig uvenner med alle sine medstuderende på eliteuniversitetet École Normale Supérieure. På kollegieværelset sidder han, snæversynet som han er, begravet i sine bøger, der stort set

TINGEN

er det eneste, der holder ham i live. Gentagne gange trues den ærgerrige Foucault af selvmordstanker og fristes til at gøre en ende på et liv, som han på grund af en undertrykt homoseksualitet har svært ved at forene sig med. Efter studietiden griber han muligheden for at flytte væk fra livet i Paris og i stedet leve og arbejde i de fjerne og uberørte egne på det franske institut i Uppsala. Men mødet med den svenske velfærdsstats konformitet og de isglatte veje, som en dag er skyld i, at han kører galt i sin Jaguar, slækker på humøret for at blive. Dog åbenbarer det "storartede" bibliotek i Uppsala muligheden for at påbegynde arbejdet med *Galskabens Historie*, hvori han blandt andet konstaterer: "Mennesket er i deres væren så gale, at det ikke at være gal blot er en anden form for galskab". En sætning, der kommer til at fylde meget i Foucaults videre forskning gennem årene.

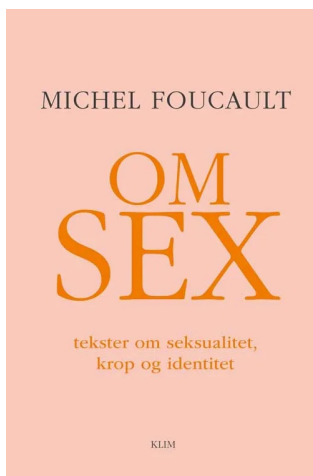
For Feyerabend er livet efter krigen besværliggjort af, at han under et tilbagetog i 1945 bliver ramt af en kugle i rygsøjlen, som ifølge de militære identifikationspapirer har gjort ham "uarbejdsdygtig". Generne fra skaderne og de efterfølgende operationer, der aldrig forlader ham frem til hans død, holder dog ikke den oprørske studerende tilbage fra at føre sig frem med sine kløgtige og kække bemærkninger på universitetet i Wien. Her udvikler han, stærkt influeret af den sene Wittgensteins sprogfilosofiske teori om language-game, en intern kritik af grundlaget for Wienerkredsens logiske positivisme ved at tilbagebevise dens værdineutrale udgangspunkt.

Således formår Eilenberger gennem hele bogen at udfolde sin strålende fortællestil, der underbygges af det lige så beundringsværdige researcharbejde, som ligger til grund for bogen. Flere steder finder man dagbogsnoter eller brevudvekslinger fra Nutidens Ånder, hvilket Eilenberger gennemtænkt knytter an til den større fortælling om konteksten for tiden, de lever i, og menneskene de omgås. Andre steder brillerer han med perspektiveringer til René Descartes og andre store filosoffer, som har haft betydning for tidens tænkning. På denne måde bliver fortællingen til en idéhistorisk inspirationskilde, idet dens sammensmeltning af biografiske skildringer og den omkringliggende verden udfoldes på indsigtsfuld vis.

ANMELDELSER

Derved har Eilenberger formået at skrive en bog, som ikke blot bliver en overfladisk biografisk fortælling. I stedet giver han et indblik i, hvorledes fire skikkelser i kraft af deres forskellige tankninger trods alt har været fælles om én disciplin: at tænke. For en idéhistoriker er bogen yderst interessant, hvis man vil introduceres til, hvordan de forskellige tænkere har tænkt og skrevet om den tid, de har befundet sig i. Derudover efterlader bogen også læseren med et stærkt indtryk og inspiration, som kan danne grobund for videre arbejde og undersøgelser.

TINGEN

OM SEX - TEKSTER OM SEKSUALITET, KROP OG IDENTITET

Om sex
af Michel Foucault

Anmeldt af
Johan Kjær Eskildsen

Oversat af
Søren Rosendal
250 sider, 244,95kr
Klim

Jeg ser det som en begrundet antagelse, at de fleste af Tingens læsere, på et vist plan, er bekendte med Foucaults analyser af seksualitet. Hans firebindsværk *Seksualitetens historie*, fungerer som nogle af hans absolutte hovedværker, og giver læseren en dybdegående analyse af seksualitet som begreb og dens gennemgribende indflydelse på den vestlige verden.

Da jeg påtog mig denne opgave, forberedte jeg mig selv på, at denne overskuelige bog på 194 sider, foruden kildeoversigten, ville være tekstuddrag af essentielle passager fra *Seksualitetens historie*, ment til at danne et overblik over hovedpointerne, som kunne introducere læseren

ANMELDELSER

for Foucaults seksualitetsbegreb. Jeg blev glædeligt overrasket da jeg opdagede, at dette ikke var tilfældet. *Om sex* er uden tvivl en introduktion til Foucaults seksualitetsbegreb, men den rækker ud over *Seksualitetens historie* og giver et andet, og måske et mere uformelt blik på seksualitetsbegrebet. Størstedelen af teksterne er ikke uddrag fra tekster, som Foucault har kunnet sidde og overveje ved sit skrivebord på Collège de France i mange timer, dage eller år, men snarere umiddelbare tanker om netop seksualitet. 11 ud af 12 tekster er interviews af Foucault, hvoraf den ensomme tekst er et tidsskriftsindlæg. Gennem dialog og diskussion opstår samtaler, hvori Foucault bliver tvunget til at stå til regnskab for sin tænkning, og gennem samtalen bliver udfordret og overvejer sine tanker 'on the spot'.

Foucault gør det som regel ikke let for sine læsere. Hans bøger tvinger os til at holde tungen lige i munden, men hvis man hengiver sig til værket og forliger sig med den kringlede skrivestil, vil man altid gå beriget derfra. Man kan være enig eller uenig med Foucault, nogle sågar væmmes, men uanset ens holdning er der altid indsigt at komme efter hos Foucault. Men i denne tekstsamling slipper man for 'skrivestilen' på en vis måde. Der kan kun siges at være stor forskel på hans skrivestil og hans talemåde. Dette er ikke ensbetydende med, at han pludselig er letforståelig, men udlægningen forekommer mig mere pædagogisk.

I denne forbindelse bliver man nødt til at rose Mikkel Thorups forord til bogen. Han har hjulpet mig igennem tekster i denne bog, som jeg har fundet besværlige, og teksterne er blevet sat i kontekst. Der fremgår både et overordnet forord, men også et forord for hver enkelt tekst, som fungerer fuldstændig fremragende i den her sammenhæng, for et forord der skulle omfatte alle tekster på engang ville være komplet uoverskueligt for læseren.

I og med, at hovedparten af teksterne er interviews af Foucault, får man præsenteret en anden version af Foucault, som man ikke på samme måde bliver gjort opmærksom på af hans andre værker. Nemlig hans charme og karisma. Man kan næsten se ham slænge sig i en lav lænestol med benene over kors med albuen støttet oppe på kanten af

TINGEN

stolens ryg, når der i teksten bliver angivet, når noget er blevet sagt med et grin eller et smil på læben. Man får en mere personlig side af ham at se og man kan således mærke ham på en anden måde end man kan i de større og berømte af hans værker.

Den indeholder alt det man kan forvente sig af Foucault. Samfundskritik, sadisme, undersøgelse af fordomme og antagelser osv. Fokusset ligger for ham ofte i nydelsen. Hans gennemgående projekt for nydelsen beskriver han flere steder i teksterne,

”Når alt kommer til alt, er jeg ret villig til at indrømme, at Sade har formuleret en egentlig erotisme for det disciplinære samfund: et reglementeret, anatomisk, hierarkisk samfund, med en nøje fordelt tid, inddelte rum, med lydighed og overvågning. Det handler om at komme væk fra alt det og fra Sades erotisme. Vi skal med kroppen. med dens dele, dens overflader, den fylde, dens bredde, opfinde en ikke-disciplinær erotisme: Den erotisme, som hører til kroppe i volatile og diffuse tilstande, med dens tilfældige møder og nydelse uden beregning.”¹

Det disciplinære samfund skal altså fjernes fra erotismen. En seksualitet og en erotisme, som ikke er underlagt samfundets hierarki eller magtstrukturere. Det er målet. Men hans magtbegreb og relationel magt gennemsyrrer også nogle af teksterne. Blandt andet når det kommer til S/M. Han kalder det for erotiseringen af magt, men dens forskellighed fra social magt, ligger i mobiliteten af magtrelationen, hvorimod denne mobilitet er meget begrænset i ”magthøjborgene”.²

Hos Foucault fordømmes nydelsen ikke som sådan. Hvad angår homoseksualitet skriver han, at det måske ikke er selve det, at to af samme køn går i seng sammen der er det ”skandaløse”. Det tolereres til en vis grad. Men det er lige så snart, at ”[...] de vågner næste dag med et smil på læberne og holder i hånd og kysser hinanden ømt og således bekræfter deres lykke, dét kan man ikke tilgive dem.”³ Det er lykken i homoseksuel kærlighed, som samfundet nægter at acceptere. Foucaults pointe i de to ovenstående citater er, at der findes en forskel i samfundets tolerance af nydelse og lykke. Han pointerer, at ”Nydelse er okay, hvis vi ved, at der var angst bagefter.”⁴ Man kunne lave mange nedslag i teksterne, og man ville nok sågar kunne skrive lange

ANMELDELSER

anmeldelser og analyser af hver enkelt, men det ville næsten være synd at udfolde hver enkelt tekst overfladisk. Hvad der er vigtigst at sige om denne bog er, at man får præcis hvad man kunne ønske sig. Man skal ikke gå ind til denne bog med den tanke, at man får en komplet forståelse for Foucaults seksualitetsbegreb, men man kan med fordel tage den i hænderne og forvente, at man får en introduktion, i så fald at man er ny til Foucault, eller nye aspekter af hans tænkning, og en udfoldelse af idéerne, som *Seksualitetens historie* ikke nødvendigvis behandler. Man bliver beriget, ligegyldigt hvilket niveau af kendskab man har til Foucault.

Vi får også et indblik i det, som mange bruger som ammunition i deres kritik af Foucault. Nemlig hans standpunkt i forhold til den seksuelle lavalder og hvornår et barn er i stand til at give samtykke. Ja, han mener, at et barn er i stand til at give samtykke til sex med voksne. Men Foucault advokerede ikke for pædofili, men den samtale som han var en del af havde

[...] nogle problematiske elementer moralsk set, men det er også et tidsdokument fra en specifik fase og side af kampen for homoseksuelles rettigheder i en situation, hvor omsorgen for børn af nogle blev brugt som et våben imod homoseksuelles ret til at være del af samfundet på lige fod med andre (hvilket vi også ser i dag) [...]⁵

Det ses blandt andet af det faktum, at den seksuelle lavalder for heteroseksuelle var lavere end den var for homoseksuelle.⁶

Foucault vil aldrig være en der behager alle. Ingen er formentlig behaget af samtlige aspekter af Foucaults tænkning. Jeg tror heller ikke, at det på nogen måde har været hans hensigt. Men man kan ikke benægte hans intellekt, hans stemme og hans projekt. Det, som jeg beundrer ham for, er hans stålfasthed. Han er en idéhistoriker der vil noget. Han har en agenda. Han vil ændre noget, og kommentere på, hvorfra ”problemerne” stammer. Han vil oplyse og gøre opmærksom. Han skriver ikke bøger for at skrive bøger. Han er for mig at se en af de primære eksempler på det ideal som en idéhistoriker stræber efter. Han, med et skinnerisk begreb, *afsejlfølgeliggører*. Om man så er enig med ham

TINGEN

eller ej. Så kan man kun beundre det, at han er en mand med et formål.
I *Om sex* fornemmer man tydeligt dette projekt og hans mål.

Noter

1)Foucault, Michel (2026), ”Om sex - tekster om seksualitet, krop og identitet”, s. 53,
Forlaget Klim: Aarhus

2)op. cit., s. 190

3)op. cit., s. 64

4)op. cit., s. 65

5)op. cit., s. 16

6)op. cit., s. 78

LEDER

FREAKY CATS I BAGDELEN

af Andreas Helbo

Cats the Musical havde premiere i 1981 på Londons West End til overvejende middelmådige anmeldelser, men det viste sig hurtigt, at kritikerne havde undervurderet værkets appel. Forestillingen udviklede sig til en enorm kommerciel succes og blev en af de første egentlige “megamusicals”, hvor spektakel, scenografi og kropslig performance blev lige så centrale som narrativ og dialog. På den måde markerer Cats et skift i musicalgenren, hvor fortællingen ikke længere nødvendigvis er lineær eller tekstbåren, men i højere grad formidles gennem bevægelse, stemning og visuel overflod.

Som værk er Cats et surrealistisk og absurdistisk mesterværk. Den traditionelle plotstruktur er opløst og erstattet af en række episodiske præsentationer af karakterer, der tilsammen danner et netværk af relationer snarere end en klassisk fortælling med begyndelse, midte og slutning. Under overfladen kredser musicalen dog om en række tunge tematikker: familie og tilhørsforhold, kærlighed og begær og jalousi, social udstødelse, voldtægt og sårbarhed, samt død og reinkarnation. Disse temaer udfoldes ikke gennem eksplicit dialog, men gennem dans, mimik og kropslig interaktion, hvilket gør fortolkningen åben og i høj grad afhængig af publikums egen læsning.

Det er netop i de kollektive dansesekvenser, at relationerne mellem karaktererne træder tydeligst frem. Særligt den centrale gruppescene, ofte tolket som en form for ritualiseret, kropslig sammensmeltning (dog oftere er denne scene bare blevet kaldt orgie scenen), fungerer som et dramatisk knudepunkt. Her udviskes grænserne mellem individ og gruppe, og hierarkier, alliancer og begær bliver synlige gennem koreografi snarere end ord. Det er i denne sekvens, at forestillingens sociale struktur bliver tydelig: hvem der hører

til, hvem der er marginaliseret, og hvordan magt og tiltrækning cirkulerer mellem karaktererne.

Cats er i dens væsen ikke den børnevenlige forestilling om dansende katte som folk tror den er. Den blev solgt til Valerie Elliot som en ultra seksualiseret, sensuel danse-musical og tidligere iterationer af musicalen var meget mere seksuelle i deres natur end de produktioner vi ser nu om dage. Cats er et komplekst, næsten mytologisk univers, hvor identitet og relationer konstant forhandles. Alle de her katte er freaks. Dette værk kan ikke forstås lineært, men som et netværk af krydsende relationer, hvor mening opstår i spændingsfeltet mellem figurerne og deres relationer. Jeg tror at Cats blev så succesfuld som den er ved at være så freaky som den er, for vi er alle, på vores egen måde, freaks og at se en absurd musical om katte der ikke laver andet end at freake, bekræfter os selv på en måde. Vi elsker at være freaks så husk det når du læser denne udgave af Tingen hvor freaksene får spotlightet og vi fejrer freaks fra både historien, fiktion og tekster hvor vi selv freaker lidt og hygger os med at ikke have nogen mening.

